

Nejasné hranice - příběh knihy

Bystří čtenáři Interkomu se sloní paměti si jistě pamatují, že recenze na knihu s krkolomným názvem Kchrat tady už jednou byla. Těm ostatním ráda připomenu, že to bylo v roce 2020 a to v červno-červencovém čísle. Úžasný text tehdy napsala paní Miroslava Dvořáková, které moje novela přirostla k srdci během porotcování Ceny Karla Čapka. Tehdy jsem se také snažila onu novelu, která se mezitím rozrostla na plnohodnotný román s názvem Ujasnit hranice, vydat. A to přes crowdfundingové nakladatelství Pointa, protože na pozadí událostí s covidem mi přišlo nemožné dostat se do jakéhokoliv jiného nakladatelství.

Že k vydání nakonec nedošlo, si mnozí z vás jistě také všimli. Zabránila tomu jedna zajímavá událost. V rámci propagace a shánění peněz jsem vstoupila do několika facebookových skupin, kde jsem narazila na čtenáře antologie Mlok a časopisu XB-1. Ukázalo se, že i oni si mého literárního snažení všimli, a začali mě usilovně přemlouvat, abych přes Pointu nevydávala a vytrvala v oslovování renomovaných nakladatelství. „Kchratovi by to nejlépe slušelo v Hostu,“ napsalo mi několik fanoušků.

A tak jsem se vrhla do obepisování nakladatelství fantastiky a usilovného soutěžení v naději, že si Kchrata všimne někdo z redaktorů a třeba... Přitom mi ten povídkový formát doslova přirostl k srdci a zažral se pod kůži. K prvnímu dílu Kchrata se přidral druhý a pak i třetí... čtvrtý, pátý... a u všech ten povídkový styl pořád držím.

Po dvou letech, kdy jsem slyšela pořád dokola: „Kchrata

známe, ale je špatná doba, ediční plány se posouvají...“, jsem dospěla k závěru, že skvělou knihu by nikdo neodmítl ani při covidu, takže chyba může být trochu jinde. A tak jsem se pustila do úprav. Přitom jsem vytáhla z šuplíku fantasy Sivou krev, aby se na mě během přepisování nezapomnělo. A světe div se! Host odpověděl po dvou měsících, že knihu vydají, a rovnou se ujišťovali, jestli je volný i Kchrat.

A tak tady je. *Nejasné hranice*, první díl z cyklu Kchrat. Přepisování jsem dotáhla do konce a kniha dostala trochu jiný název, než měla při pokusu s Pointou. Slovesa prý nejsou dostatečně názvově líbivá. Ale význam je pořád stejný. A pořád uvnitř najdete patnáct povídek, které na sebe těsně navazují, jedna odkazuje na druhou, vrstvy se odkrývají a souvislosti prohlubují. Postavy lžou a manipulují nejen mezi sebou, ale i se čtenářovým názvem. A některé vám asi polezou došť na nervy. Naproti tomu upřímně věřím, že Kchrata, šatchranského vojáka šestnácté generace, černé monstrum s vražedně os-
trou špicí na konci mrštného ocasu, budete milovat.

Změnilo se několik scén, přibyla jedna celá kapitola. Kdo si pamatuje těch pět kapitol v Mlokově, bude se divit. A hlavně jsem odstranila hromadu logických nesrovnalostí, za které by mi fanoušci sci-fi vyprášili kožich.

Slovy mé betačtenářky Lenky Rutteové: „Space opera postavená na předsudcích z *kuturních pindů* (jak se dočtete v knize), na dějovém spádu, zvratech a na možnostech popřemýšlet, jak byste asi reagovali vy,
pokračování na str. 2

kdybyste ve vesmíru narazili na děsivé monstrum z hororu. Jak byste se cítili v kultuře, která je postavená na rodině, a kde stát vám nepomůže vůbec v ničem, protože jedinou povinností královny je střežit vesmírné hranice. Jestli je možné zneužít moci plynoucí z pokročilých dovedností a nejen z nich. Za mě: skvělý počín!“

Kniha vyjde na konci března a pokud nechcete jenom knihu, ale i záložku, placku, hrneček s logem šatchranů nebo dokonce prsten z yakrinu, (což je mimozemská slitina černo-modré barvy), určitě navštivte moje stránky <https://kchrat.cz>, kde právě probíhá předprodej.

Mimoходом druhý díl, bez které by ten první nebyl pořádně uzavřený, vyjde hned na podzim. A další na sebe nenechají dlouho čekat.

Marie Domská